

הי סיון, נועה
חנוש
ככה נהוג.
זה מה שיצא:

פעם הלכתי ללמוד אצל צייר נהדר שקוראים לו ידיד רובין.
הוא שם על השולחן כוס ואיזה ענף ואולי גם צנצנת. סידר ככה, סובב קצת, ואז אמר:
"זהו, עכשיו תציירו. אבל לא את החפצים, אלא את הרווחים שביניהם".
זה היה מצחיק. זרקתי לפחות שלושה דפים עד שהצלחתי להישמע להוראות.
בסוף איכשהו יצא משהו, פחות רהוט מדרך כלל, אפילו קצת רועד.
אבל כאילו החפצים היו יותר מדויקים מהרגיל כשהם הופיעו מתוך הרווחים.
ולא רק זה, הם היו נראים בתזוזה, כאילו הרווחים נענעו את הדוממים ואמרו להם:
"קדימה, רוקדים!"

ושכחתי מהתרגיל.

נזכרתי בו שוב כשהוא התברר כמשל, מאוד מדויק.
זה התחיל כשיום אחד מצאתי אצל בעלי מאמר של בעל הסולם.
בעל הסולם הוא מקובל שכתב את פירוש "הסולם" לספר הזהר, לכן קוראים לו "בעל הסולם". אחרי שקראתי את כל המאמר, קראתי גם את השאר, ואחר כך שוב מהתחלה, בערך עשר שנים, עם קבוצה של חברים ומדריך, הרב ד"ר מיכאל לייטמן.
בינתיים נולדו לי ילדים, גם בארץ ובעולם נולדו המון ילדים, וקרו גם לא מעט משברים.
וכך הרווחים בין האנשים התחילו לקבל תפקידים יותר ויותר ראשיים בהפקה הזאת שנקראת "החיים".

ברווחים בין האנשים, כך למדתי, נמצא הכול.
כל מה שחשבנו שאיבדנו, כל מה שעוד לא מצאנו.
יש שם ערמות על ערמות של חוטים צבעוניים מסולסלים עם מידע ומידה. ברווחים בינינו.
לא בין הגופים, בין הלבבות, בהרגשות. שם נמצאים כל המשברים, וגם הלידות והצמיחה.

אחרי עשר שנים התחלתי לכתוב. התחלתי לעבד את הרווחים לסיפורים, לשירים.
עד שיום אחד המילים נעמדו על שתי רגליים אחוריות ואמרו שמשעמם להן בלי ציורים.
וחברות מאוד נחמדות שלי, שמבינות ברווחים, ראו את הציורים ואמרו שמשהו בכל זאת חסר, אולי קצת מוסיקה. והן הלחינו אותם.

אלו סיון ונועה, ששרות כאן.
אז אלו ציורים של סיפור וכמה שירים עם אי אלו מנגינות, שמספרים על מה שברווחים בין האנשים, כמו בתרגיל של ידיד, כמו במוסיקה של סיון ונועה, כמו שמלמדת חכמת הקבלה.

בסדר? אוהבת. נגה.